

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem ve věci

žalobce: **V. V. T.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2026, č. j. CRP-39388-7/ČJ-2025-930310-V237, ve znění opravného usnesení ze dne 9. 3. 2026, č. j. CPR-39388-6/ČJ-2025-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a shrnutí podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „policejní orgán“) ze dne 2. 11. 2025, č. j. KRPS-287916-18/ČJ-2025-010022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandu, Lichtenštejnska, Norska a Švýcarska, v délce 1 roku ode dne, kdy žalobce z tohoto území vycestuje. Doba k vycestování byla žalobci stanovena v délce 10 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. **Žalobce v žalobě** namítá zmatečnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná v odůvodnění uvedla, že nelegální pobyt žalobce na území trval od 7. 5. 2025 do 2. 11. 2025, nicméně jeho vízum pozbylo platnosti již 6. 5. 2024 a v Maďarsku setrval pouze do 20. 8. 2025.
3. Dále se domnívá, že žalovaná nedostatečně vypořádala námitku proti stanovené době k vycestování. Doba 10 dnů je krátká, neboť uběhla již při podání žaloby. V případě jejího zamítnutí tak žalobce nebude mít žádnou dobu k vycestování a okamžitě *spadne do maření výkonu správního rozhodnutí*. Správní orgány nezohlednily, že země původu žalobce je na druhé straně zeměkoule, přičemž letový provoz přes arabské země je aktuálně omezen a ceny letenek se ztrojnásobily. Běžně se stanoví doba k vycestování v délce 30 dnů.
4. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje též v nedostatečném vypořádání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Obsáhle připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž posouzení přiměřenosti není správním uvážením, nýbrž výkladem a aplikací neurčitěho právního pojmu, který plně podléhá přezkumu správních soudů. Žalovaná dle žalobce nezjistila veškerá hlediska (uvedená např. v rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS) potřebná pro posouzení přiměřenosti dopadů vyhoštění na osobu žalobce.
5. Zároveň nezohlednila, že žalobce pobýval na území České republiky 3 měsíce, během nichž nepáchal žádnou trestnou činnost a žil spořádaným životem.
6. Vyhoštění uložené v délce 1 roku považuje za nepřiměřené a odporující správní praxi v obdobných věcech. Žalobci mohla být uložena pouhá povinnost opustit území, jelikož nebylo prokázáno, že by věděl o ukončení povolení k pobytu.
7. **Žalovaná ve vyjádření** připustila, že citovaná data mohou působit zmatečně, ale je potřeba je vnímat v souvislostech uvedených v napadeném rozhodnutí. Připustila, že písařskou chybou bylo chybně uvedeno datum 7. 5. 2025, ačkoliv správně mělo být 7. 5. 2024. Jde však o jediný výskyt této chyby, která byla navíc opravena opravným usnesením ze dne 9. 3. 2026, č. j. CPR-39388-6/ČJ-2025-930310-V237. V textu napadeného rozhodnutí je zmíněno maďarské vízum, jehož platnost uplynula dne 6. 5. 2024 a žalobce měl do té doby vycestovat. Jelikož tak neučinil, byl jeho pobyt od 7. 5. 2024 nelegální. Datum 20. 8. 2025 je dnem odcestování žalobce z Maďarska do České republiky. Od té doby byl jeho pobyt v České republice nelegální, a to až do jeho zajištění dne 2. 11. 2025. Pouze dobu pobytu na území České republiky lze brát v potaz při hodnocení přiměřenosti důsledků vyhoštění. Pokud jde o lhůtu k vycestování, žalobce proti ní v odvolání nebrojil. O žádný exces přitom nejde, žalobce je držitelem platného cestovního dokladu a disponuje prostředky k vycestování. Na území České republiky nemá vazby, majetek ani závazky, které by vyžadovaly delší prostor

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

k přípravě vycestování. Pokud měl žalobce problémy s rezervací letenky, mohl požádat o vydání nového rozhodnutí, což neučinil. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 17. 2. 2026, probíhající konflikt mezi USA a Íránem (operace Epic Fury) započal až 28. 2. 2026 a nebylo možné jej v napadeném rozhodnutí zohlednit. Žalobce též nemusel s podáním žaloby otálet do posledního dne žalobní lhůty. Po případném zamítnutí žaloby by mu pak zbýval časový prostor pro vycestování.

Podstatný obsah správního spisu

8. Žalobce byl dne 2. 11. 2025 kontrolován hlídkou cizinecké policie, která po předložení cestovního dokladu zjistila, že žalobcovo maďarské vízum s dobou platnosti od 6. 12. 2023 do 6. 5. 2024 vypršelo a žalobce nemá nikde požádáno o vízum nebo pobytový status. Žalobce byl proto zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění.
9. Během výslechu dne 2. 11. 2025 žalobce mj. vypověděl, že je svobodný a bezdětný. Jeho otec a 3 sourozenci žijí ve Vietnamu. Matka bydlí cca 10 let v Německu, neboť se tam provdala. Žalobce neví, jaký druh pobytového oprávnění má jeho matka. Na matce není nijak závislý, viděli se naposledy před rokem, volají si 1x týdně. Na území Evropské unie (konkrétně do Maďarska) žalobce přicestoval 19. 1. 2024. Věděl o tom, že na území se smí zdržovat pouze s platným cestovním dokladem a povolením k pobytu. Měl v Maďarsku vízum, které pozbylo platnosti 6. 5. 2024. Zažádal si o jeho prodloužení, nicméně nezaplatil správní poplatek, vízum mu proto nebylo prodlouženo. Rozhodnutí o neprodloužení víza převzal kamarád. Žalobce o tom věděl. V Maďarsku pobýval do 20. 8. 2025, poté odcestoval do České republiky. Zde bydlí u kamaráda, nájem neplatí. Nezažádal si o české vízum. Příbuzné trvale žijící v České republice nemá. Nenachází se zde žádné osoby, k nimž by měl vyživovací povinnost. Žádné vazby, majetek, dluhy ani pohledávky v České republice nemá. Neví o žádné překážce ve vycestování do země původu. Nehrozí mu tam nebezpečí. Případné vyhoštění nezasáhne do jeho soukromého či rodinného života. Má prostředky na vycestování z Evropské unie.
10. Dne 2. 11. 2025 vydal policejní orgán prvostupňové rozhodnutí. Konstatoval, že nebyly zjištěny skutečnosti zakládající nepřiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rodinu a sourozence má žalobce ve Vietnamu. Dobu vyhoštění stanovil s ohledem na délku neoprávněného pobytu na spodní hranici. Dobu k vycestování určil s ohledem na neexistenci překážek k vycestování, rodinných vazeb, majetku a závazků na území České republiky.
11. V odvolání žalobce namítl, že se policejní orgán dostatečně nezabýval zásahem do soukromého a rodinného života. K tomu citoval judikaturu NSS, neuvedl však žádné konkrétní okolnosti svého soukromého a rodinného života.
12. Žalovaná napadené rozhodnutí doručila žalobci dne 18. 2. 2026.

Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (ve lhůtě podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, a po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
14. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzal přitom v potaz výjimečnou okolnost, že

po vydání napadeného rozhodnutí došlo k zahájení ozbrojeného konfliktu na Středním východě zejména mezi vojenskými silami Spojených států amerických a Izraele proti Íránu (operace Epic Fury), přičemž tento konflikt měl i zásadní vliv na cenu pohonných hmot a mezinárodní leteckou přepravu [§ 75 odst. 1 a § 109 odst. 5 s. ř. s. a čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.); srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, č. 4344/2022 Sb. NSS]. Jiné důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost napadeného rozhodnutí podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS), soud neshledal.

15. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), neboť neshledal žádné vady či nezákonnosti, k nimž soud musí přihlídnout z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních bodů.
16. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Dokazování soud neprováděl, jelikož k posouzení žalobních bodů postačoval obsah správního spisu.
17. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.
18. Podle § 118 odst. 3 věty první a čtvrté zákona o pobytu cizinců se doba k vycestování stanoví v rozmezí 7 až 30 dnů. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování zejména z důvodů podle § 174a odst. 2, policie, pokud shledá důvody pro stanovení nové doby k vycestování, vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů; odvolání nemá odkladný účinek.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
21. V projednávané věci není pochyb, ostatně žalobce to ani nepopírá, že byla naplněna hypotéza § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tj. že žalobce pobýval na

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Toho si žalobce sám byl vědom, jak potvrdil při výsledku ve správním řízení.

22. Soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost spočívající ve zmatečnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaná se v odůvodnění dopustila zřejmé písařské chyby uvedením počátku žalobcova neoprávněného pobytu dne 7. 5. 2025, přestože správně měla uvést datum 7. 5. 2024. Takové pochybení však nemělo vliv na srozumitelnost napadeného rozhodnutí, neboť dále uvedla, že žalobcovo vízum pozbylo platnosti již 6. 5. 2024. Rovněž ze správního spisu (srov. např. úřední záznam policejního orgánu ze dne 2. 11. 2025, kopii víza v cestovním pase s vyznačením data platnosti, či protokol o výsledku žalobce ze dne 2. 11. 2025) vyplývá, že neoprávněný pobyt žalobce na území se počítá ode dne 7. 5. 2024, právě s ohledem na pozbytí platnosti víza dne 6. 5. 2024. Nadto, žalovaná vydala opravné usnesení ze dne 9. 3. 2026, jímž toto pochybení napravila. Opravné usnesení bylo žalobci doručeno téhož dne 9. 3. 2026.
23. Stejně tak je z kontextu napadeného rozhodnutí i správního spisu zcela zřejmé, že ačkoliv žalobce setrval v Maďarsku pouze do 20. 8. 2025, následně se přesunul do České republiky, kde pobýval až do svého zadržení dne 2. 11. 2025. Žalovaná tedy správně uvedla, že na území Evropské unie žalobce neoprávněně pobýval do 2. 11. 2025.
24. Jelikož žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal toliko nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, aniž vznesl jakoukoliv výtku proti stanovené době k vycestování, nelze žalované vyčítat, že se jí blíže nezabývala. I tak v rámci odůvodnění uvedla, že stanovená doba 10 dní byla stanovená v zákonném rozsahu a v souladu s okolnostmi případu. Žalobce je totiž držitelem platného cestovního dokladu, disponuje finančními prostředky potřebnými na vycestování a sám uvedl, že mu není známa žádná překážka vycestování. V České republice nemá žádný majetek, závazky ani rodinné příslušníky, které by jinak mohly vyžadovat delší časový prostor k vycestování.
25. Soud má takové odůvodnění za dostatečné i věcně správné. Stanovená doba 10 dní respektuje zákonné rozpětí (7 až 30 dní). Žalobce přitom v průběhu správního řízení nepoukázal na žádnou konkrétní okolnost, pro kterou by měl žalovaný považovat tuto lhůtu za nepřiměřeně krátkou. Netvrdil a nedokládal, že by zde byly specifické záležitosti, které by musel nezbytně vyřídit před svým vycestováním a ve stanovené lhůtě by to nebylo možné. Skutečnost, že žalobce musí v případě zamítnutí žaloby, neprodleně vycestovat z území, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
26. Nové skutkové okolnosti, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, spočívající v přerušení leteckého provozu přes arabské státy a s tím související zdražení letenek, žalobce v žalobě namítá zcela obecně. Jakkoliv soud jako notorietu přijímá, že konflikt na Středním východě narušil mezinárodní leteckou přepravu a zdražil cenu paliva a letenek, žalobce ničím nedoložil, jak se změnila dostupnost a cena letů právě do jeho domovské země. Stejně tak nedoložil své majetkové poměry. Soud proto nemůže posoudit, zda je v současné době koupě letenek pro žalobce realizovatelná. Tyto nové skutečnosti odůvodňující případné prodloužení doby k vycestování přitom nejsou důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť zákon o pobytu cizinců totiž počítá s tím, že existují-li závažné důvody, lze během stanovené doby k vycestování požádat o stanovení nové doby k vycestování (§ 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).
27. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

28. Z dikce citovaného ustanovení lze dovodit okruh skutečností, které má správní orgán v řízení o správním řízení zjišťovat. Zároveň je třeba zdůraznit, že při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je to právě cizinec, který je nejlépe obeznámen s otázkami souvisejícími s jeho osobní sférou. V tomto případě tedy leží břemeno tvrzení týkající se povahy a intenzity jeho soukromých a rodinných vazeb k České republice na cizinci.
29. Soud shledal, že policejní orgán podrobnými dotazy kladenými při výslechu žalobce zjistil všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení (ne)přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do jeho soukromého a rodinného života. Z takových zjištění pak nevyplynulo, že by tu nějaký relevantní zásah hrozil. Tomu odpovídají i žalobcem uvedené okolnosti, z nichž vyplývá, že žalobce je zcela zdravý. Rodinné příslušníky (až na matku) má v zemi původu. Matka sice pobývá s manželem na území Evropské unie (v Německu), nicméně s žalobcem na sobě nejsou v žádném ohledu závislí. V České republice žalobce dle svých slov nemá žádné vazby. Sám během výslechu uvedl, že vycestování nezasáhne do jeho soukromého a rodinného života. Policejní orgán proto správně hodnotil přiměřenost dopadů vyhoštění toliko v kontextu žalobcovy výpovědi a zásah do jeho soukromého a rodinného života neshledal (viz str. 4-6 prvostupňového rozhodnutí). Není povinností správních orgánů se vyjadřovat jednotlivě ke každé dílčí okolnosti rodinného a soukromého života vyhošťovaného cizince zmiňované v rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS, jestliže z výpovědi cizince a jiných důkazních materiálů takové okolnosti nevyplynou.
30. Žalobce přitom s důvody prvostupňového ani napadeného rozhodnutí nepolemizuje. V odvolání i žalobě toliko obsáhle cituje z rozsudků NSS č. j. 3 Azs 240/2014-37 a č. j. 5 As 102/2013-34, a klade důraz na to, že zásah do soukromého a rodinného je neurčitým právním pojmem, který dle jeho názoru správní orgány dostatečně nevyložily. K tomu nezbyvá než dodat, že jelikož žalobce nikdy nesdělil žádnou konkrétní okolnost, v jejímž světle by se realizace vyhoštění jevila jako nepřiměřená, nemohl očekávat hlubší úvahy správních orgánů o podřazování neurčitého právního pojmu na zjištěný skutkový stav.
31. Zmínka o tom, že žalobce žil v České republice 3 měsíce a nepáchal žádnou trestnou činnost na uvedeném nic nemění. Naopak, takto krátká doba pobytu svědčí o tom, že si zde žalobce nemohl vytvořit tak pevné vazby, aby odůvodňovaly závěr o nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění. Jelikož žalobce pobýval na území celou dobu neoprávněně, nelze pak souhlasit s tím, že zde žil spořádaným životem.
32. Zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobce tedy byly splněny. Za takové situace nutně nemůže být důvodná námitka, že namísto vyhoštění měla být žalobci uložena povinnost opustit území. Správní orgány totiž primárně zvažují uložení správního vyhoštění a teprve tehdy, shledají-li nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života

cizince, popřípadě zjistí-li jiný důvod bránící uložení správního vyhoštění, přistoupí případně k uložení povinnosti opustit území (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28). Jelikož policejní orgány v projednávané věci nezjistily skutečnosti bránící uložení správního vyhoštění, neměly důvod měnit předmět řízení na povinnost opustit území (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27; ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2023, č. j. 45 A 4/2022-15, odst. 31–36).

33. Pokud jde o stanovení doby zákazu vstupu na území členských států, správní orgány disponují správním uvážením. Soud v takovém případě zkoumá pouze to, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. usnesení NSS ze dne 18. 12. 2025, č. j. 22 Azs 237/2025-38, odst. 17). V nyní posuzované věci správní orgány respektovaly zákonné rozpětí stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (*až na 5 let*). V případě žalobce stanovily dobu zákazu vstupu na 1 rok, tedy v dolní části tohoto zákonného rozpětí, což je zejména v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně zdůvodněno (příčemž žalobce nevznesl ani v tomto ohledu žádné odvolací námítky, s nimiž by se musel vypořádat žalovaný). Žalobce zde pobýval neoprávněně 3 měsíce, přičemž k ukončení tohoto neoprávněného pobytu došlo proto, že jej kontrolovala Policie ČR, nikoliv proto, že by on sám přistoupil k řešení své pobytové situace, které si byl vědom. Policejní orgán přihlédl i k tomu, že šlo v případě žalobce o první porušení právních předpisů ČR. Za zjištěných skutkových okolností neshledává soud uloženou dobu zákazu vstupu excesivní či svévolnou. A pokud jde o tvrzení, že šlo o vybočení z běžné praxe správních orgánů, toto žalobce nijak nerozvedl ani nedoložil například rozhodnutími správních orgánů z jiných, obdobných věcí (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2025, č. j. 49 A 1/2025-23, odst. 19).

Závěr a náklady řízení

34. Vzhledem k tomu, že žaloba není důvodná, soud ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaná, která byla naopak plně úspěšná, náhradu nákladů řízení nepožadovala a netvrdila, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Soud proto ani žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. dubna 2026

JUDr. Bc. Kryštof Horn v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.